

Άγιος Θύρσος, επίσκοπος Καρπασίας († 23 Ιουλίου) (Ραφαήλ Χ. Μισιαούλης, θεολόγος)

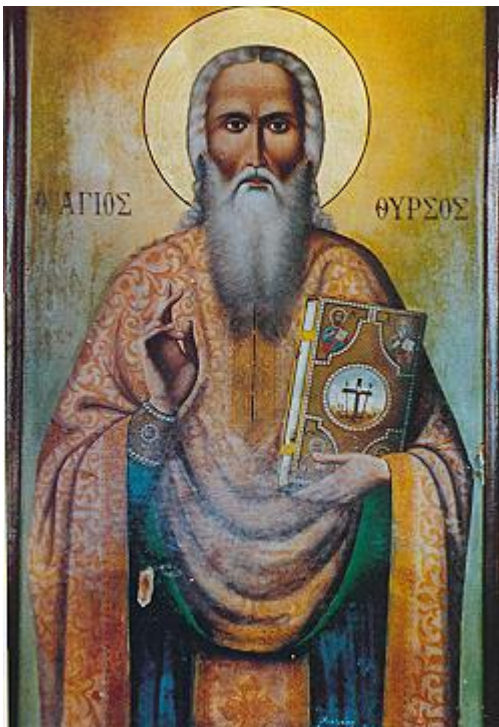
/ [Συναξαριακές Μορφές](#)

Καρπασέων το κλέος και Κυπρίων αγλαΐσμα, Θύρσε Ιεράρχα αοίδιμε[1]

Εκείνο που πραγματικά αναδεικνύει τον άνθρωπο και τον εξυψώνει και σε αυτή την ζωή, αλλά και στην αιώνια, δεν είναι η υψηλή καταγωγή. Ούτε τα γράμματα, ούτε τα πλούτη, αλλά η πίστη η χριστιανική και η αρετή.

Απόδειξη τρανή της αλήθειας είναι και ο σήμερα τιμώμενος Άγιος, ο Άγιος Θύρσος επίσκοπος Καρπασίας (Κύπρου) ή αλλιώς Θέρισσος. Είναι ένας από τους τρεις μεγάλους Ιεράρχες της Καρπασίας[2]. Πολύ σεβαστός και αγαπητός Άγιος.

Δυστυχώς, όμως, οι πληροφορίες που έχουμε από το Συναξάρι και την ακολουθία του, είναι περιορισμένες. Ολίγες είναι οι πληροφορίες περί της ζωής και της δράσης του. Από την ασματική του ακολουθία μαθαίνουμε ότι υπήρξε «θρέμμα κάλλιστον των Καρπασέων» και ότι «εκ βρέφους επόθησε επιμελώς την αρετή». Μια παράδοση θέλει τον Άγιο να είναι ένας εκ των τριακοσίων Αλαμάνων[3].

Οι λόγοι του υμνογράφου μας οδηγούν να αποδεχθούμε τον Άγιο ως ένα πρόσωπο που γεννήθηκε, μεγάλωσε στην μεγαλόνησο Κύπρο και συγκεκριμένα στην όμορφη Καρπασία[4]. Επίσης, από την ασματική ακολουθία του Αγίου συμπεραίνουμε ότι και οι γονείς του ήταν ευσεβείς άνθρωποι εφόσον «εκ βρέφους επόθησε την αρετή» και φρόντισαν να μεγαλώσουν το παιδί εν παιδεία και νουθεσία Κυρίου.

Τις γνώσεις του εν Χριστώ Ιησού τις ανακτούσε με την τακτική και προσεκτική μελέτη της Αγίας Γραφής και καλλιεργούσε πλούσια την αγνή ψυχή του. Τόση ήταν η καλλιέργεια της ψυχής του που ανέπαυε τον κάθε ένα, νέοι και ηλικιωμένοι. Έτρεχαν κοντά του για ν' ακούσουν τα ψυχωφελή του λόγια, τα αγνά, τα γεμάτα από χάρη «τα άλατι ηρτυμένα»[5], όπως λέει και ο Απόστολος Παύλος.

Στόχος του Αγίου ήταν να επιτύχει τον αγιασμό του σώματός του. Προσπαθούσε αδιαλείπτως να εφαρμόσει το Κυριακό λόγιο «Άγιοι γίνεσθε, ότι εγώ άγιος ειμί»[6].

Εισέρχεται στις τάξεις του κλήρου και υπηρετεί σαν διάκονος και πρεσβύτερος πιθανόν στην γενέτειρά του, την Καρπασία. Αργότερα όταν χήρεψε ο Επισκοπικός θρόνος, οι κάτοικοι της περιοχής τον προώθησαν κι έτσι αποδέχθηκε την κλήση να αναλάβει το Επισκοπικό αξίωμα.

Η εποχή της χειροτονίας του συμπίπτει με περίοδο «πολιτικών ανωμαλιών», των Αραβικών επιδρομών, που εισέβαλαν την Κύπρο. Διωγμοί, πόνοι, θλίψεις, στεναχώριες ταλαιπωρούσαν τον λαό του Θεού. Έτσι, ο Θύρσος συμπαραστάθηκε, ενίσχυσε και ξεκούραζε τις ταλαιπωρημένες ψυχές του ποιμνίου του και τις φώτιζε με την υπομονή και πραότητα του.

Ένα από τα τροπάρια της ακολουθίας του στον Εσπερινό, διαβάζουμε «και Καρπασέων πόλεις εφάιδρυνας, διά του τρόπου της πολιτείας σου, ω παμμακάριστε...». Εκ της φράσεως αυτής εξάγονται πολλά συμπεράσματα για τον τρόπο συμπαραστάσεως στο ποιμνιό του. Ο Άγιος εφάρμοσε πλήρως το λόγιο του Αποστόλου Παύλου «τοῖς πᾶσι γέγονα τά πάντα, ἵνα πάντως τινάς σώσω»[7], έγινε για όλους τα πάντα, χωρίς να παραβεί ποτέ το θέλημα του Θεού.

Όταν έφθασε σε κάποια ηλικία και βρήκε τον κατάλληλο διάδοχό του, παραιτήθηκε από το αξίωμα του Αρχιερέως και αποσύρθηκε σε μια σπηλιά στη βόρεια ακτή της

Καρπασίας, όπου εκεί έζησε τα υπόλοιπα χρόνια της ζωής του σαν ασκητής.

Προσευχόμενος και ασκούμενος «εκάθηρε τας αισθήσεις» και ανεδείχθη «ασκητών το καύχημα, Κυπρίων το μέγα εύχος και Καρπασέων αγλάϊσμα».

Ο ἅγιος ἄνθρωπος ἐπίσκοπος
καπασίου

Ότε δε ήλθε το πλήρωμα του χρόνου, ετελεύτησε προς τον αγαπημένο του Νυμφίο Χριστό εις την άνω Ιερουσαλήμ, ένθα ουκ έστι πόνος, ου λύπη αλλά ζωή ατελεύτητος. Το ποιόνιο έχασε τον αληθινό πατέρα, οι εν νόσοις τον ιατρόν, οι εν κινδύνοις τον ρύστην, οι αμαρτωλοί τον προστάτην, η νεότης τον χαλινόν, οι εν τω γήρει την βακτηρίαν, οι εν συμφοραίς τον προστάτην, οι άποροι τον βοηθόν, οι εν ευπορία τον οικονόμον, οι εν θλίψεσι την παραμυθίαν, οι πάντες τον πανταχού θερμώς προφθάνοντα. Δίπλα από τη σπηλιά που ασκήτεψε, οι κάτοικοι πριν την Τουρκική εισβολή του 1974 έκτισαν μεγαλοπρεπή ναό μέσα στον οποίο σε μια λάρνακα φύλαξαν τα ιερά του λείψανα.

Τα θαύματα που έκανε εν ζωή και μετά την κοίμησή του είναι πολλά. Χιλιάδες πιστών επισκέπτονται κάθε χρόνο το Ναό του για να ζητήσουν τη χάρη του Αγίου. Το αγίασμά του θεραπεύει τον πόνο στα μάτια και τα δερματικά νοσήματα.

Ας παρακαλέσουμε τον Άγιο να είναι αντιλήπτωρ και αρωγός στη ζωή μας και μας αξιώσει να δούμε την Κύπρο μας ελεύθερη από τον τουρκικό ζυγό. Αμήν!

Η μνήμη του τιμάται στις 23 Ιουλίου.

Άγιε του Θεού πρέσβευε υπέρ ημών των αμαρτωλών και αναξίων δούλων σου.

Εκτός από το Ναό που βρίσκεται στο ομώνυμο χωρίο στην Γιαλούσα Καρπασίας, υπάρχει ναός αφιερωμένος στον Άγιο στην επαρχία Λεμεσού στον οικισμό του Αγίου Αθανασίου και παρεκκλήσι δίπλα από τον Ιερό Ναό Αποστόλου Ανδρέου Πλατύ Αγλαντζιάς - Λευκωσία.

[1] **Απολυτίκιον του Αγίου:** «Καρπασέων τό κλέος καί Κυπρίων άγλαΐσμα, καί θαυματουργός άνεδείχθης, Θύρσε ιεράρχα άοίδιμε· νηστεία, άγρυπνία, προσευχή, ούράνια χαρίσματα λαβών, θεραπεύεις τούς νοσοϋντας, καί τάς ψυχάς τών πίστει προστρεχόντων σοι. Δόξα τῷ δεδοκότι σοι ισχύν, δόξα τῷ σέ στεφανώσαντι, δόξα τῷ ένεργούντι διά σοῦ πᾶσιν ιάματα».

[2] Οι άλλοι δύο Ιεράρχες Άγιοι είναι ο Άγιος Φίλων που τιμάται στις 24 Ιανουαρίου και ο Άγιος Συνέσιος που τιμάται στις 26 Μαΐου.

[3] Οι Άγιοι Αλαμάνοι ήταν ομάδα κληρικών και λαϊκών που ασκήτεψαν στην Κύπρο και ανακηρύχθηκαν άγιοι από την Εκκλησία στα τέλη του 12ου και στις αρχές του 13ου αιώνα. Ήταν περίπου 300, αλλά γνωστά είναι μόνο τα ονόματα των 67. Οι πληροφορίες για την εθνικότητα και την εποχή κατά την οποία ασκήτεψαν είναι συγκεχυμένες. Πιθανότερη, πάντως, φαίνεται η άποψη πως οι άγιοι αυτοί ήταν Έλληνες μισθοφόροι, ακόλουθοι του Γερμανού αυτοκράτορα Κόνραντ ή Κονράδου

Γ' (εξ ου και η ονομασία Αλαμανοί) που συμμετείχαν στη Β' Σταυροφορία (1147-49). Μετά το τέλος της σταυροφορίας, επιστρέφοντας στις πατρίδες τους, ναυάγησαν στην Πάφο της Κύπρου, όπου και παρέμειναν ασκητεύοντας κι επιτελώντας θαύματα στις ερημιές του νησιού.

[4] Η Καρπασία είναι από τις πρώτες Κυπριακές πόλεις που ασπάστηκαν τον χριστιανισμό. Είχε δική της επισκοπή, την Επισκοπή Καρπασίας, με πρώτο επίσκοπο τον Άγιο Φίλων , άλλος σημαντικός επίσκοπος ήταν ο Άγιος Θέρισσος.

[5] Κολοσσαείς 4,6

[6] Λευιτικό 20,7 και Α' Πέτρου 1,16

[7] Α' Κορινθίους 9,22